

[Lindholt.]

så denne sag? Den kom for ved retten i Helsingør, og i alle punkter, i enhver henseende, blev disse grove beskyldninger, der var rettet mod den pågældende advokat tilbagevist af dommen. Det gik så vidt, at vedkommende advokats sagfører endog kunne stå frem og i proceduren sige om rapportskriveren, at der var tale om hårdnakket benægtelse. Det er dog udtryk, der kun bruges om forbrydere i retssalene. Det viste sig, at hele rapporten vedrørende den pågældende advokat beroede på misforståelser og helt forkerte konklusioner, der var draget af de forhold, der var kommet frem deri.

Jeg skal ikke sige: desværre blev der ikke afsagt nogen straffedom, men jeg vil dog sige, at det var da tæt på, at der burde have været det. Der blev ikke nogen straf, fordi, som retten sagde, der var tale om et pligtmæssigt angreb. Men det er også stærkt nok, at der skal komme sådan noget frem i en dom.

Advokatrådet undersøgte naturligvis, hvilke forhold det drejede sig om, og foretog en gennemgribende undersøgelse. Til den brug engagerede Advokatrådet to advokater. Jeg synes i og for sig nok, det var betænkeligt, at man engagerede folk, der tillige havde været medhjælpere for statsadvokaten, ganske vist i en anden afdeling. Men det var to hædersmænd, der gennemgik det materiale, der var fremlagt, og de fandt ikke ét eneste sted, hvor de kunne rette kritik mod 4 advokaters handlemåde i de gamle sager, der var fremdraget. Gamle sager, 10-15 år gamle. Det er jo fantastisk, at der virkelig ikke skulle være noget nyt. Jeg gad nok vide, om man næste gang vil gå tilbage til Gorm den Gamle for at finde ud af, om der ikke skulle være mulighed for at ulejlige folketinget én gang til.

Der er absolut ikke foretaget nogen som helst kontrol af det materiale, statsadvokat Hervert Grell har fremlagt. Det har overhovedet ikke været undersøgt, om det holder for en nærmere prøvelse, bortset fra det tilfælde, som jeg formoder — da det er det, der blev offentliggjort — var det groveste, man kunne finde, og dér viste Helsingør rets uankede dom, at det var forkert i bund og grund, hvad der var anført i den bagmandsrapport.

Skal vi nu lave love på et sådant grund-

lag? Skal vi lave love på et grundlag, som åbenbart ikke tåler offentlighedens lys? Må jeg spørge justitsministeren: hvad er der i vejen for, at man offentliggør den rapport? Man kunne jo bare skjule navnene. Men mon ikke de fleste, der har været nævnt deri, efterhånden nærmest ville være glade for at få rapporten frem, så de dog i det mindste havde en mulighed for at forsvare sig.

Det er en mærkelig tendens, der breder sig nu om dage, hvor man jo netop prøver på at resocialisere folk. Her er det folk, der ikke engang er blevet straffet, der nu skal straffes for forhold, der ligger 10-15 år tilbage, og det skal ske ved hemmelige domstole. Det er jo det, der er sagen.

Af den dom, der blev afsagt, fremgår det, at der ikke var tale om misforståelser eller småfejl. Statsadvokaten skriver på væsentlige punkter det stik modsatte af sandheden. Det er en statsadvokat, der gør det, og i de dokumenter, han påberåber sig, har han udeladt afsnit, hvoraf enhver ville kunne se, at beskyldningerne var uberettigede. På andre punkter viser dommen, at beskyldningerne bygger på fordrejelser og direkte opdigtning af uanstændige motiver, som åbenbart kun kan eksistere i rapportskriverens fantasi.

Efter den dokumentation, der har været, i hvert fald i forbindelse med dommen ved Helsingør ret, kan vi sandelig nok tvivle på sandheden i og værdien af den rapport, der er udfærdiget, og det er i høj grad et spørgsmål, om ikke både justitsministeriet og folketinget er blevet holdt for nar.

Jeg har meddelt formanden for retsudvalget, at jeg ikke agter at deltage i behandlingen af sager, som man ikke kunne overlade til offentligheden. Det er måske nok en spinkel demonstration, men på den anden side: jeg synes det måtte være rimeligt, at befolkningen også kunne kende motiverne til det, vi sidder og foretager os herinde.

Man skal tænke på, at den straffebestemmelse, som Hervert Grell foreslår, eller den, som straffelovrådet nu har formuleret, trods alt betyder et afgørende brud med den praksis, vi hidtil har haft. For fremtiden skulle det blive sådan, at bedrageren ikke aner, om han har bedraget nogen, for han vil kunne straffes, bare han har begået noget groft uagtsomt. Hidtil har det været sådan, at kun fortsæt eller det, der er gjort med vilje, har medført straf.